

съвсемъ, и отвънъ свѣтна чисто, планинско утро. А въ бистрата рамка на вратата се изрѣзаха Грозданка и Витко, огрѣни отъ слънцето.

— Витко, Грозданке, вие ли сте?
— писна госпожата.

— Отгде идете? Къде бѣхте?
— припнаха учителитѣ.

— Въ Сребчовата колиба, — рече Витко. Той билъ самичъкъ, ама не се уплашилъ. Чулъ, че пишимъ и ни намѣри въ тъмното. Изсуши ни на огъня. Постла ни мека папратъ. Ихъ, какъ сладко си заспахмее!...

— Въ колибата до водопада? Че ние викахме тамъ. Дворѣтъ бѣше празенъ! Коминѣтъ не пушеше!

— Добитъкѣтъ самъ е излѣзълъ изъ гората! Тѣ сж се успали, — рече учителката.

— Ами кой е тоя Сребчо, а? Кой е? — задърпаха децата Витка.

— Онова... говедарчето. Гдето всички го закачаме.

— Дрипльо ли? Дрипльо? А къде е сега той? Защо не дойде?

— До вратата е не иска да влѣзе. Децата се спуснаха навънъ, ала предъ вратата нѣмаше никого. Сребчо бѣше избѣгалъ.

Може би сега той поглеждаше иззадъ букитѣ, но не смѣеше да се покаже. Много мжно му ставаше, когато му крещатъ:

— Дрипльо... Дрипльо... Дрипльо!

Ехъ, ако знаеше, колко вече го обичатъ и какъ го викаха сега всички въ лѣтовището!

Борисъ Василевъ

